

Zendingsprojecten 2e kwartaal 2025: **Zuidelijk-Azië-Pacific Divisie**

1. Peuterschool, Adventistisch Seminarium Unie Myanmar, Myaungmya, Myanmar
2. Levens Hoop Centrum, Yangon, Myanmar
3. Gezondheidskliniek, Brunei
4. Papoea Adventistisch Theologisch College, Nabire, Indonesië

Eens het zwarte schaap, nu een oogappel

Thailand, 5 april

Chhaina

Al heel jong leerde Chhaina de naam van Jezus Christus te haten. Chhaina behoorde tot één van de grootste wereldreligies in Cambodja en hij en zijn gezin haatten het christendom. Tot de haat van Chhaina's familie zich tegen Chhaina zelf keerde.

Het plotse overlijden van Chhaina's opa was er de oorzaak van. Chhaina was gek op zijn opa en had veel tijd met hem doorgebracht. Hun religie gaat er alleen vanuit dat degene die veel tijd met een ander doorbrengt, ook verantwoordelijk is voor het kwaad dat die ander overkomt. Chhaina's familie vroeg zich dus af of de jongen ongeluk bracht.

Korte tijd later overleed Chhaina's oom heel plotseling. Chhaina was ook veel met zijn oom omgegaan. Nu dacht zijn familie helemaal dat hij ongeluk bracht. Vervolgens gingen Chhaina's ouders failliet. Ze verkochten alles wat ze bezaten, maar hun torenhoge schulden dwongen hen naar Thailand te emigreren om bij een televisiebedrijf aan de slag te gaan. Chhaina kreeg te horen dat hij niet mee mocht.

'Jouw leven heeft geen vrede gebracht, enkel narigheid', zei één familielid. 'Je had nooit geboren moeten worden', zei een ander. Chhaina was nog maar 18 jaar. Wat voelde hij zich eenzaam. Gelukkig nodigde een vriend hem uit om gitaarlessen te nemen in een adventistische kerk. Chhaina stond in dubio. Hij wist dat adventisten van Jezus hielden. Hij haatte Jezus. Maar hij was dol op de gitaar en hij wilde er al zo lang op leren spelen.

Hij ging naar de Adventkerk. Na die tijd miste hij geen enkele gitaarles in de kerk. Hij had meteen een klik met de predikant en zijn vrouw. Zij vertelden over een Jezus die heel anders was dan de Jezus waar zijn ouders hem over verteld hadden. Ze zeiden dat Jezus niet alleen de mensen liefheeft die van Hem houden; Jezus houdt zelfs van de mensen die Hem haten. Zijn liefde is zo groot dat Hij stierf, zodat ook de mensen die Hem haten eeuwig kunnen leven.

Naarmate de weken verstreken ging Chhaina steeds vaker op sabbat naar de kerk. Langzamerhand begon hij van Jezus te houden. Hij liet zich dopen. Hij bad dat hij zijn ouders weer zou zien. Hij hoopte dat ze het goed met hem zouden maken en er niet bang voor zouden zijn dat hij ongeluk bracht. 'Ik mis mijn familie zo', bad hij elke dag. 'Ik beloof U mijn leven lang te dienen en geen enkele andere god te aanbidden.'

Jezus leek niet te reageren. Chhaina begreep niet goed wat geloof betekent in het christelijk leven. De traditionele godsdienst van zijn familie legde de nadruk op je goede daden. En dus besloot hij, terwijl hij bad, zoveel mogelijk goeds te doen om te bewijzen dat hij een antwoord waardig was. Hij meldde zich aan als vrijwilliger voor *One Year in Mission* [één jaar zendeling], een initiatief vanuit de kerk waarna hij een jaar lang als zendeling werkte. Daarna hielp hij een Franse zendeling de Bijbel door heel Cambodja te verspreiden. Hij hoopte dat zijn kerkelijke inspanningen Jezus ervan zouden overtuigen zijn gebeden te beantwoorden. Maar Jezus bleef zo stil. Soms zag Chhaina het niet meer zitten. Dan bad hij: 'Ik doe zoveel voor U. Waarom doet U niets voor mij?'

Na vijf jaar keerden Chhaina's ouders terug naar Cambodja. Ze hadden geen keuze. De autoriteiten in Thailand verlengden hun werkvisa niet. Zonder land en huis namen ze Chhaina's uitnodiging aan bij hem te komen wonen in zijn huurhuis. Het deed er niet meer toe of hij ongeluk bracht of niet. Ze konden nergens anders naartoe.

Op sabbat vroeg Chhaina zijn ouders mee te gaan naar de kerk. 'Jullie hebben geen geld, maar daar is eten voor ons allemaal', zei hij. De kerkleden verwelkomden zijn ouders met open armen en zijn ouders genoten van de gezamenlijke maaltijd. De daaropvolgende sabbat gingen ze opnieuw naar de kerk, voor meer eten en gezelschap. Hun hart verzachtte. De Jezus waarover ze in de kerk hoorden was heel anders dan de Jezus die ze zo lang hadden gehaat. Een jaar verstreek en Chhaina's ouders lieten zich dopen.

Een groter wonder kon Chhaina zich niet voorstellen. Jezus had zijn gebeden niet alleen beantwoord door zijn ouders terug te brengen naar Cambodja, ook had Hij hun harten voor zich gewonnen. Jezus had meer gedaan dan waar hij om had gevraagd. Verbaasd realiseerde hij zich dat Jezus zijn gebeden had beantwoord, niet vanwege zijn eigen goede daden, maar omdat Jezus zo is.

Chhaina voelt zich niet langer het zwarte schaap. Integendeel, hij voelde zich juist enorm geliefd. Hij is zijn belofte niet vergeten Jezus zijn leven lang te dienen. Hij studeert nu theologie aan de *Asia-Pacific International University* in Thailand. Hij wil zijn leven wijden aan het werk als zendeling.

Chhaina is één van de vele duizenden leerlingen die dankzij een dertiende sabbatcollecte aan de Asia-Pacific International kunnen studeren. Met een deel van die collecte in 1988 hebben we de campus gebouwd, die nu het Thailand Mission College heet. 36 jaar later brengt die dertiende sabbatcollecte nog steeds veel zegen, voor Chhaina en vele anderen. Dank u wel dat u trouw geeft.

De ware levende God

Thailand, 12 april

Surachet

Van de auteur: het zendingsverhaal van vandaag gaat over een man in Thailand. Zijn leven werd veranderd door twee dertiende sabbatcollectes die 27 jaar na elkaar gehouden werden.

In Thailand stapte Surachet de adventistische middelbare school binnen onder één duidelijke voorwaarde. Hij beloofde zichzelf: 'Ik woon op de campus, maar nooit zal ik mij bekeren.' Surachet was opgegroeid met een niet-christelijke wereldreligie. Het overgrote deel van de Thaise bevolking hangt die religie aan. Hij koos de school omdat die slaapgelegenheid bood aan studenten die van ver kwamen. Hij woonde op bijna 1000 kilometer afstand in het noorden van Thailand.

Op de adventistische school genoot Surachet van de colleges over wereldbeschavingen. Tijdens de Bijbelstudies stond hij versteld toen hij hoorde over een profetie in het boek Daniël dat de opkomst en ondergang van grote wereldbevolkingen voorspelt. Hij vroeg zich af: 'Hoe kan ik de informatie uit deze twee colleges met elkaar rijmen?'

Omstreeks die tijd vlogen de krantenkoppen over de Zesdaagse oorlog van 1967 hem om de oren. De oorlog was recent beëindigd door de overwinning van Israël op hun Arabische buurlanden. Surachet vroeg zich af hoe Israël, een klein landje dat in 1948 was opgericht, zoveel grotere en oudere buurlanden kon verslaan. Hij wilde meer weten over de oorsprong van het Joodse volk.

'Zijn dit Israël en het Israël uit de Bijbelstudies hetzelfde?', vroeg hij zich af. Hij verrichtte wat speurwerk en ontdekte een boek over het Joodse volk, geschreven door een Thaise filosoof. De auteur, die net als Surachet geen christen was, vatte de duizenden jaren geschiedenis van Israël samen. Surachet dacht aan de godsdienst van zijn familie en vroeg zich af: 'Is de God van Israël de ware God?'

In de Bijbel las hij dat de God van Israël zijn volk duizenden jaren geleden had opgedragen niet te knielen voor beelden van steen of hout. In Surachets godsdienst bogen de mensen zich wel neer voor beelden van steen of hout. Hij ontdekte dat de Bijbel de God van Israël aanwijst als de ware levende God die niet door mensenhanden is gemaakt. In Jeremia 10:10 las hij: 'Maar alleen de HEER is werkelijk God, Hij is de levende God, de eeuwige Koning'.

Surachet schreef zich in om Bijbellessen te volgen vanuit de *Voice of Prophecy* [Profetie spreekt]. In die tijd was de *Voice of Prophecy* heel bekend in Thailand omdat de organisatie een kantoor had geopend in de hoofdstad van Thailand, Bangkok, dankzij een dertiende sabbatcollecte in 1961, een paar jaar daarvoor. In een week tijd verslond Surachet de Bijbellessen en besloot hij zijn hart aan de ware en levende God te geven. Zijn vader was buiten zichzelf van woede toen Surachet hem vroeg of hij zich mocht laten dopen: 'Als je christen wilt zijn, ga naar de christenen', zei hij. 'Je hoeft dan niet meer thuis te komen'.

Surachet zei dat hij terug zou komen als zijn leven zich niet beterde onder leiding van de levende God. Surachet heeft nooit spijt gehad van zijn beslissing. Hij haalde zijn Bachelor en Master in de theologie en een doctoraal in zendingswerk. Hij heeft als predikant gewerkt en als communicatiedirecteur voor de Adventkerk in Thailand. Ook is hij regionaal directeur geweest voor de *Adventist World Radio*. Hij wil anderen leren over de levende God.

Vandaag de dag geeft hij les aan de *Asia-Pacific International University*. De campus van deze school in Thailand hebben we dankzij een dertiende sabbatcollecte in 1988 kunnen bouwen. Hij vertelt zijn studenten dat het christendom meer dan honderd jaar geleden Thailand binnenkwam. De Adventkerk bereikte Thailand toen een literatuurevangelist in 1906 zijn boeken verkocht. Hoewel de kerk dus al meer dan honderd jaar bestaat, telt de kerk daar maar 16000 leden, zo'n 0,02 procent van alle inwoners in Thailand, 71 miljoen.

'Dit is één van de lastigste landen ter wereld', zei Surachet. 'Op sommige plekken zet satan tegenstand en verzet in. Hier is het christendom meer dan welkom, maar is het culturele geloof in satanische geesten heel sterk. We vechten niet tegen vlees en bloed. We vechten tegen kwade machten. We vechten met satan zelf. Thailand heeft meer mankracht nodig.'

Dank u voor uw trouwe dertiende sabbatcollectes die zoveel impact hebben gemaakt op de levens van mensen zoals Surachet Insom. Asia-Pacific International University, waar Surachet lesgeeft, biedt duizenden studenten een christelijke opleiding aan. Dit is mogelijk door de dertiende sabbatcollecte in 1988 waarmee we de campus hebben gebouwd. Elk jaar laten studenten uit niet-christelijke gezinnen zich dopen op de universiteit. Het kantoor van de Voice of Prophecy, dat zijn deuren kon openen dankzij de dertiende sabbatcollecte in 1961, bestaat inmiddels niet meer. Andere kerkgebouwen zijn ervoor in de plaats gekomen en zijn invloed blijft zichtbaar in de levens van Surachet en vele anderen. Dank u wel dat u van plan bent veel te geven tijdens de dertiende sabbatcollecte op 28 juni. Mag ook deze collecte, met Gods hulp, lange tijd goed doen.

Zending of vakantieganger?

Thailand, 19 april

Renato

In Bangkok, Thailand, deed Renato wat rek- en strekoefeningen in de lobby van zijn appartementsgebouw voordat hij aan zijn ochtendlijke hardlooptocht begon. De 36-jarige adventistische vrijwilliger was een dag eerder aangekomen om als zendingsonderwijzer aan de slag te gaan op een adventistische school. Een oudere vrouw liep op hem af en vroeg zonder omwegen: 'Wie ben jij?' 'Een nieuwe docent', zei Renato. 'Waar kom je vandaan?' 'Brazilië.' 'Je bent een eind uit de route. Ga je lesgeven op de school?' 'Dat klopt'. 'Dan ben je vanaf nu mijn zoon. Ik zal voor je zorgen.'

De volgende dag was het sabbat en de vrouw stelde Renato in de kerk voor aan haar man. 'Dus, jij bent mijn nieuwe zoon', zei de man. 'Maak je geen zorgen over je huis of eten. Doe gewoon je best op je werk en wij zullen voor je zorgen.' De daaropvolgende twee weken nodigde het oudere echtpaar Renato elke dag uit naar hun appartement te komen. 'Kom bij ons, drink een kopje thee', zei de vrouw. 'Vertel eens wat je morgen van plan bent', zei de man. 'Heb je nog iets nodig?'

Op de vijftiende dag stelde de man Renato een nieuwe vraag: 'Kwam je naar Thailand om zending te zijn of vakantieganger?'. Renato wist zich geen raad met die vraag. Hij antwoordde niet. Weer stelde de man de vraag. 'Denk goed na', zei hij. 'Kwam je hier om zending te zijn of vakantieganger?' Renato begreep wat hij wilde weten. Thailand is een prachtige plek. Het heeft niet alleen prachtige zandstranden in het zuiden, het staat bekend als het 'land van de lach'. Bezoekers worden heel goed behandeld. Zendingen kunnen gemakkelijk hun doel uit het oog verliezen door de vele pleziertjes die het land biedt. Renato stond met zijn mond vol tanden.

Op de zestiende dag, een sabbat, ging Renato naar de kerk en begroette hij het oudere paar dat hij nu beschouwde als zijn adoptieouders. Hij wilde een praatje maken, maar hij had er geen tijd voor. Eerst ging hij voor tijdens de eredienst. Vervolgens begeleidde hij de potluck voor jongvolwassenen. Rond 15.30 ging hij naar huis om even een dutje te doen. Hij was doodop. Terwijl hij lag te slapen, kreeg Renato een telefoontje. Het was de dochter van zijn adoptieouders. 'Bid alsjeblieft voor papa', zei ze. 'Hij voelt zich niet goed'.

Renato stapte zijn appartement uit met zijn pyjama nog aan. Hij zag twee ambulances komen en gaan. Daarna hoorde hij dat zijn adoptievader overleden was. Het was allemaal zo snel gegaan. Hij vroeg zich af: 'Wat gebeurt er hierna? Hoe houdt moeder dit vol?'. Tijdens de begrafenis sprak Renato recht vanuit zijn hart tot God. 'Geef me de kracht de vraag te beantwoorden die mijn adoptievader me stelde', bad hij. 'Ben ik hier om zending te zijn of vakantieganger?'. Na de begrafenis deed Renato zijn adoptie moeder een belofte. 'Ik kwam hier als zending, niet als vakantieganger', beloofde hij. Hij wist dat zijn beslissing voortkwam uit groot verdriet. Maar juist dat grote verdriet had hem de kracht gegeven de beslissing te nemen. Hij wenste dat hij de knoop veel eerder had doorgehakt.

Na zijn beslissing om zending te worden, vielen alle puzzelstukjes op zijn plaats. Voorheen had Renato niet begrepen waarom hij zo laat nog zending geworden was. Hij was 36, terwijl de meeste vrijwillige zendingen rond de twintig waren. Hij had zich vaak afgevraagd: 'Waarom begin ik er nu pas aan?' Ook had hij zich geen raad geweten met de vraag van mensen: 'Hoe lang ga je aan de slag als vrijwilliger?'. Hij had nooit antwoord kunnen geven. Na zijn aankomst in Thailand had hij niet zeker geweten of hij als zending of vakantieganger kwam. Nu was er geen twijfel over mogelijk. Hij zou zending zijn in Thailand en gaan waarheen God hem ook stuurde.

‘Al moet ik Thailand verlaten, ik bid dat God me verbonden laat blijven met de *Adventist Volunteer Service* [de adventistische vrijwilligersdienst] of welk ander adventistisch dienstwerk dan ook. Zo kan ik als zendeling blijven dienen, niet als vakantieganger’, zei hij.

Bid voor zendingen zoals Renato aan de Ekamai International School in Bangkok, Thailand, terwijl zij Jezus’ spoedige komst verkondigen. Dank u voor uw dertiende sabbatcollecte dit kwartaal. Daarmee kunnen we het evangelie blijven verspreiden in de Zuid-Aziatische en Stille Oceaan-divisie, zo ook in Thailand.

Gevangenen vrijlaten

Thailand, 26 april

Renato

Op een vrijdagavond bestudeerde Renato de preek die hij de volgende dag zou houden voor zijn 37ste verjaardag. Geboren in Brazilië was hij nu halverwege zijn eerste studiejaar om zendeling te worden in Thailand. Hij had de predikant gevraagd of hij op zijn verjaardag de preek mocht verzorgen. 'Ik ben zo ver van huis', zei hij. 'Ik weet niet goed hoe ik mijn verjaardag kan vieren. Zou ik mogen preken? Dat is voor mij de mooiste manier om mijn verjaardag te gedenken.'

Maar terwijl Renato zijn aantekeningen voor de preek doorkeek, werd hij gebeld door het hoofdkantoor van de Zuid-Amerikaanse Divisie in Brazilië. God had blijkbaar andere plannen voor Renato's verjaardag. 'Zou je naar het vliegveld in Bangkok kunnen gaan?', vroeg de beller. Het was de afdelingsdirecteur van de Zuid-Amerikaanse Divisie. 'Een voormalig adventist is daar gearresteerd vanwege drugshandel'.

De bezorgdheid van de beller ontroerde Renato. Brazilië en Thailand liggen een eind uit elkaar, maar evengoed maakte een Braziliaanse kerkleider zich zorgen over een voormalig kerklid dat in Thailand gearresteerd was. 'We hebben een zendeling nodig die deze jongen wil bezoeken en met hem bidt', legde de afdelingsdirecteur uit. 'Misschien kan je hem ook een bijbel geven. Iemand moet hem een riem onder het hart steken.'

Renato legde zijn aantekeningen voor de preek naast zich neer en ging naar het vliegveld. Hij kende het Thais niet heel goed en wist niet precies hoe hij zich verstaanbaar kon maken bij de politie. Het maakte hem nerveus en zelfs een beetje bang om naar de politie te gaan en te praten over iemand die hij niet eens kende. Op het vliegveld liet de politie hem weten dat hij te laat was. De jongeman was al naar een andere locatie gebracht. Hij kon niets betekenen op het vliegveld.

Een paar weken gingen voorbij tot Renato opnieuw een telefoontje kreeg. Dit keer belde de advocaat van de jongeman vanuit Brazilië. Ze vertelde dat haar cliënt op dat moment in een gevangenis zat, niet ver van Bangkok, en vroeg of Renato hem wilde bezoeken. Renato stemde toe en ging. Dat was de eerste van de vele bezoeken die hij aan de gevangenis zou brengen. Soms had de jongeman geen eten. Varkensvlees en zeevruchten, populaire gerechten in Thailand, waren dagelijkse kost in de gevangenis, maar de jongeman at geen onrein voedsel.

De moeder van de jongeman belde Renato dan en samen verzamelde ze eten dat Renato mee kon nemen naar de gevangenis. De jongeman gaf toe aan Renato dat hij een grote fout had begaan. Hij wilde weer op goede voet staan met God. De twee spraken over God en zijn liefde.

Een tijdje later vroeg de advocaat van de jongeman Renato om ook een andere Braziliaanse gevangene te bezoeken, eveneens een cliënt van haar in de Thaise gevangenis. En dus werd Renato een zendeling voor twee Braziliaanse gevangenen in een Thaise gevangenis, terwijl hij naar Thailand was gekomen om 100 leerlingen uit groep 6 les te geven op een adventistische school. Inmiddels gaat hij maandelijks op bezoek bij de twee mannen en is hij, zo God het wil, bereid ook andere buitenlandse gevangenen te bezoeken.

'Ik bid dat hun harten mogen veranderen', zei hij. 'Hopelijk zien we deze gebeden in de toekomst bewaarheid worden.' Hij vroeg aan kerkleden wereldwijd om met hem mee te bidden. 'Bid voor deze

twee mannen en voor elke buitenlander in de Thaise gevangenis', zei hij. 'Wat zou het geweldig zijn als ze God leren kennen.'

Bid voor gevangenen in Thailand en over de hele wereld – voor elk mens dat geketend is door lasten en de schuld van de zonde. Bid voor adventistische zendelingen zoals Renato terwijl ze het goede nieuws verkondigen dat Jezus gevangenen bevrijdt van zonde. Dank u voor uw dertiende sabbatcollecte dit kwartaal. Daarmee kunnen we het evangelie verspreiden in de Zuid-Aziatische en Stille Oceaan-divisie en dus ook in Thailand.

Lange wandeling naar God, deel 1

Thailand, 3 mei

Pada

De twaalfjarige Pada begreep niet waarom zijn oudere broer niet langer geloofde in de godsdienst van het gezin, maar voortaan naar de Adventkerk in Thailand ging. 'Waarom ben je adventist geworden?', vroeg hij zijn broer, Morja. 'Kom een tijdje bij me wonen, dan begrijp je het', antwoordde Morja. Zo gezegd, zo gedaan: Pada ging bij Morja wonen.

De jongen was de benjamin van het gezin en hij wilde echt graag weten waarom Morja adventist was geworden. Morja was de oudste en het hoofd van het gezin nadat hun vader was gestorven toen Pada nog maar drie maanden oud was. Hun moeder, die na vaders dood de verantwoording droeg om zes kinderen groot te brengen, was blij dat Morja voor Pada zorgde.

Al snel kwam Pada tot de conclusie dat het er heel anders aan toeging bij Morja thuis. Morja was 11 jaar ouder dan Pada. Hij was al getrouwd en vader van drie jonge jongens. Morja en zijn gezin aten geen varkensvlees, slangen en muizen, zoals de andere bergbewoners in het grensgebied tussen Thailand en Myanmar. De bergbewoners waren erg arm en ze aten wat ze te pakken konden krijgen. Morja en zijn gezin waren ook niet rijk, maar ze aten alleen maar 'rein voedsel', zoals Morja het zei. Morja legde uit dat mensen volgens de Bijbel geen onrein voedsel, zoals varkensvlees, slangen en muizen, mogen eten.

Op zondag hielp Pada op de boerderij van zijn broer. Hij keek naar de waterbuffels als Morja ze niet gebruikte om het rijstveld om te ploegen. Dat deed hij steeds, op maandag, dinsdag, woensdag, donderdag en vrijdag. Op zaterdagochtend maakte Morja Pada om 5 uur 's ochtends wakker. Het was nog donker buiten. 'Tijd om op te staan en je klaar te maken voor de kerk!', zei Morja. Pada vond het maar niks. Hij wilde slapen. Maar hij had groot respect voor zijn broer en moest naar hem luisteren. Hij herinnerde zich ook dat hij wilde ontdekken waarom Morja adventist geworden was. Misschien zou de kerk het hem zeggen.

Pada stond op en at met zijn broer en de rest van het gezin een eenvoudig ontbijt, bestaande uit rijst en groenten. Morja's vrouw had de maaltijd op vrijdag klaargemaakt. Na het ontbijt begon Pada met Morja, zijn vrouw en hun drie kinderen aan de lange wandeling naar de kerk. Er was geen Adventkerk in hun kleine dorpje en ze moesten 13 kilometer lopen naar de dichtstbijzijnde kerk in een ander dorp. Morja tilde zijn jongste zoon op en droeg hem in een doek op zijn rug. Morja's vrouw pakte het tweede zoontje op en stopte hem in de draagdoek op haar rug. Pada liep met de oudste jongen van zes.

Met z'n zessen wandelden ze drie uur lang. Ze beklommen bergpaadjes. Ze baanden zich door rijstvelden. Ze staken rivieren over. Tot ze precies op tijd bij de Adventkerk kwamen voor de sabbatschool. Pada genoot van de dienst. De adventistische predikant had drie dochters van zijn eigen leeftijd. De meisjes speelden op de gitaar en zongen prachtige liedjes over Jezus.

Na de dienst genoot Pada van de heerlijke lunch in de kerk. Hij likte vooral zijn vingers af bij de heerlijke pompoensoep die de vrouw van de predikant had gemaakt. Hoewel Pada het leuk had gevonden naar de kerk te gaan, stond hij niet te springen toen zijn broer hem de volgende sabbat weer om 5 uur wekte. Hij wilde slapen en had echt geen zin in de lange wandeling naar de kerk. Maar eenmaal aangekomen bij de kerk, was hij blij dat hij was gegaan. Zo ging het elke sabbat. Pada

kreunde en steunde terwijl hij zich klaarmaakte voor de kerk en de lange wandeling. Maar daarna genoot hij altijd van de muziek en het lekkere eten.

Dank u voor uw zendingsgaven elke sabbatschool. Daarmee kunnen we het goede nieuws verkondigen over Jezus' spoedige wederkomst, in Thailand en over de hele wereld. Volgende week hoort u hoe Pada uiteindelijk besloot het voorbeeld van zijn broer te volgen en ook adventist te worden.

Lange wandeling naar God, deel 2

Thailand, 10 mei

Pada

Vorige week: in Thailand vroeg de twaalfjarige Pada zich af waarom zijn grote broer, Morja, de godsdienst van zijn familie niet langer volgde en adventist was geworden. Morja nodigde hem uit dat zelf te ontdekken door een tijdje bij hem, zijn vrouw en hun drie zonen te komen wonen.

Weken en maanden verstreken en elke sabbat liep Pada met Morja en zijn gezin mee op de lange wandeling van 13 kilometer naar de kerk. Pada bleef zich afvragen waarom Morja adventist was geworden. Het antwoord lag niet voor het oprapen. Hij merkte wel dat Morja elke sabbat trouw naar de kerk ging. Het maakte niet uit of het regende of koud was, het gezin stond evengoed voor dag en dauw op om de lange wandeling te maken naar de kerk. Hij zag ook dat Morja trouw zijn tienden en gaven betaalde. Elke sabbat deed hij wat geld in de collectezak. Morja legde aan zijn jongere broer uit dat het geld van God was.

‘Ik geef God terug wat eigenlijk al van Hem is, als een soort bedankje’, zei hij. Pada had de eerste twaalf jaren van zijn leven allen maar armoede gekend bij zijn moeder in huis. Hij begreep niet hoe Morja het zich kon veroorloven geld weg te geven. Maar hij merkte dat Morja nooit in geldnood leek te zijn. Er was altijd genoeg eten en andere behoeften.

Een jaar ging voorbij. Twee jaar gingen voorbij, drie jaar gingen voorbij. Morja’s drie zonen groeiden op en gingen naar een adventistische school in een ander dorp. Morja was niet rijk, maar op de één of andere manier sprokkelde hij het geld bij elkaar voor het schoolgeld van zijn zoons.

Pada was nog nooit naar school gegaan. Nu hij 15 was, zou hij ook graag naar school gaan. Toen hij zijn eigen leven de revue liet passeren, vroeg hij zich af: ‘Zou Morja daarom adventist zijn geworden? Hij is niet rijk, maar heeft nooit iets nodig. Hij heeft eten en kleding en kan zijn zonen naar school laten gaan. Hij houdt van de hemelse God en de hemelse God voorziet in alles wat hij nodig heeft.’

Een zaadje van liefde ontpopte in Pada’s hart. Hij wilde leven voor de God die zijn broer voorzag in alles wat hij nodig had. Hij wilde leven voor de God die hem alles gaf wat hij nodig had, al kende hij Hem niet eens. Hij gaf zijn hart aan God en liet zich dopen. Al had Pada geen familie die hem kon helpen, toch wist hij op 17-jarige leeftijd dan eindelijk naar een adventistische school te gaan. Hij werkte zich een slag in de rondte. Hij had verscheidene baantjes om zijn studie te betalen.

Toen hij zijn diploma’s gehaald had, besloot hij anderen te leren over de God die voor iedereen zorgt. Hij ging naar *Mission College* (nu de *Asia-Pacific International University*) om predikant te worden.

Inmiddels is Pada predikant en voorzitter van de Adventkerk in Thailand. Hij heeft zijn vrouw leren kennen op de adventistische school en samen hebben ze drie dochters. Hij heeft een goede opleiding gehad. Hij rijdt in een mooie auto. Hij verdient een prettig salaris en trouw betaalt hij er zijn tienden en gaven over. Zijn gezin heeft altijd genoeg voedsel en kleding.

Hij geniet er het meest van om anderen te vertellen over de hemelse God. Hij is teruggegaan naar het dorp van zijn kindertijd. Het ligt in de bergen tussen Thailand en Myanmar. De berginwoners blijven arm en slechts weinigen geloven in God. Pada vult altijd 50 of meer enveloppen met 50 of 100 baht om aan de dorpelingen te geven. Het is niet veel geld, maar in hun ogen is het goud waard.

Als hij de enveloppen uitdeelt, verschijnt er een brede glimlach op het gezicht van de dorpelingen. Dan hoort hij hen onderling fluisteren: 'Pada is één van ons. Hij is hier opgegroeid, maar heeft een goede opleiding gevolgd, heeft een prachtige auto en verdient een goed salaris. Zijn God zorgt voor hem. Misschien kan zijn God ook voor ons zorgen.' Hij bidt dat de bergbewoners, zijn volk, op een dag zullen beseffen dat zijn God ook nú al voor hen zorgt en hen voor de eeuwigheid wil redden.

Een deel van de dertiende sabbatcollecte in 1988 is gebruikt om de Asia-Pacific International University, waar Pada zijn opleiding volgde tot predikant, uit te breiden met een eetzaal en bijgebouw. Als student heeft Pada nog meegeholpen de eetzaal te bouwen. Zoals de impact van die dertiende sabbatcollecte nog altijd zichtbaar is in het leven van Pada en de velen die aan de Asia-Pacific International University hebben gestudeerd, zal de collecte van dit kwartaal met Gods zegen eveneens een langdurige impact hebben. Dank u wel dat u veel wilt geven.

Beantwoordt God gebeden?

Thailand, 17 mei

Somsak

Somsak hoorde voor het eerst over bidden tot de hemelse God toen hij als klein jongetje naar de kleuterklas ging op de adventistische school in Korat, Thailand. Net als veel mensen in Thailand kwam hij uit een niet-christelijk gezin en wist hij niets over de hemelse God.

Aan het begin van elke schooldag werd bij de kleuterklas de vlag van Thailand gehesen aan de vlaggenmast op het plein van de *Korat Adventist International School*. Daarna stonden alle kinderen van zowel de kleuterklas als de hogere groepen naast de vlag om het nationale Thaise volkslied te zingen. De onderwijzers begeleidden de kinderen terwijl ze het 'Gebedslied' zongen – een prachtig lied om de hemelse God te vragen hun dag te zegenen.

Op latere leeftijd leerde Somsak zelf te bidden. Zijn lerares in groep 4 hielp hem daarmee. Elke ochtend begon ze de lesdag met een gebed en vroeg Somsak en de andere kinderen haar aan te vullen. De lerares zei dan: 'Lieve God'. Één kind voegde er dan aan toe: 'Maak me alstublieft slim'. Een ander kind vroeg: 'Houd me veilig alstublieft'. Een derde zei: 'Help me alstublieft lief te zijn.' De lerares eindigde het gebed met de woorden: 'In Jezus' naam, amen.'

Nadat hij op school had leren bidden, durfde Somsak vanaf groep 4 ook zelf te bidden. Toch bad hij niet elke dag. Hij bad niet eens elke maand. Hij bad alleen als hij geen andere optie meer had. Meestal voelde hij zich erg slim. Meestal voelde hij zich veilig. Maar soms was hij bang dat hij niet slim was of veilig. Pas dan bad hij: 'Lieve God, maak me alstublieft slim. Houd me alstublieft veilig. In Jezus' naam, amen.' Zo bleef Somsak bidden, ook in groep 5 en 6, helemaal tot aan de tweede klas van de middelbare school.

Inmiddels is hij een stoere zestienjarige tiener in klas 4. Hij bidt niet elke dag, maar bidt al jaren. Hoeveel gebeden denkt u dat God van hem verhoord heeft? Honderd? Vijftig? Tien of vijftien misschien? Als je het Somsak vraagt, zal hij zeggen: geen één. Nada, noppes. 'Ik heb niet het idee dat God mijn gebeden verhoord', zei hij. 'Ik doe het wel alleen.'

Somsak heeft niet dagelijks gebeden. Het gebed was slechts zijn laatste redmiddel. Maar denkt u dat het mogelijk is dat God geen één van zijn gebeden verhoord heeft? Wat denkt u? Als u denkt dat God op z'n minst één van zijn gebeden beantwoordt, dan heeft u het goed. In de Bijbel zegt God dat Hij mensen al beantwoordt, nog voordat ze bidden. Hij zegt: 'Ik zal hun antwoorden nog voor ze Mij roepen, Ik zal hen verhoren terwijl ze nog spreken'.¹ Hoe komt Somsak er dan bij dat God zijn gebeden niet verhoort? Kan het zijn dat God hem wel geantwoord heeft en dat Somsak het simpelweg niet door heeft gehad? Kan het zijn dat wij ook weleens bidden en niet zien dat God ons allang heeft verhoord?

De leraren op de school van Somsak bidden ervoor dat hij de hemelse God leert kennen, die luistert en gebeden beantwoordt. Het kan heel moeilijk zijn voor een jongen of meisje om in de hemelse God te geloven als niemand in hun gezin dat verder doet. De leraren bidden ervoor dat Somsak en alle andere

¹ Jesaja 65:24

leerlingen op de *Korat Adventist International School* inzien dat God hun gebeden werkelijk hoort en verhoort.

Wilt u met hen meebidden voor Somsak en de andere kinderen? Laten we bidden.

Lieve God, dank U voor de Korat Adventist International School waar Somsak naartoe gaat in Thailand. Dank U voor de vele kinderen over de hele wereld die veel geld gegeven hebben tijdens de dertiende sabbatcollecte, bestemd voor de bouw van deze school. Help Somsak en de andere leerlingen van de school, die U niet kennen, om in te zien dat U van hen houdt en wél naar hun gebeden luistert en ze verhoort. Help hen – en ons – om uw antwoorden op onze gebeden te zien. Zegent U ook de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal. Daarmee kunnen we andere kinderen in Azië over U leren. In Jezus' naam, amen.

Vreemde geluiden 's nachts

Filipijnen, 24 mei

James

Kort nadat hij in een huurhuis was komen te wonen, lieten de burens James weten dat het bij hem spookte. 'Er wonen vreemde geesten in jouw huis', zei de man. 'We hebben ze al een aantal keren 's nachts gehoord, en we doen geen oog meer dicht', voegde de vrouw toe. Het echtpaar zei rare stemmen te horen, mysterieuze voetstappen en vreemde objecten die 's nachts op de vloer belandden.

Wat ongemakkelijk luisterde James naar hun verhalen over zogenaamde geesten. Het huis stond al een tijdje leeg, maar hij maakte zich geen zorgen. Hij studeerde om zending te worden en geloofde niet in spookhuizen of onrustige geesten. In de Bijbel had hij gelezen dat de overledenen onder de grond slapen tot Jezus hen opwekt. Hij was er zeker van dat God hem zou beschermen tegen onverklaarbare geluiden. James bedankte het echtpaar voor hun komst. 'Zoiets is mij niet overkomen!', zei hij.

James en een medestudent waren in het kleine houten huisje getrokken om een jaar als leerling-zendingen te werken op een afgelegen eiland op de Filipijnen. Het huisje was lichtgrijs geschilderd en had een groen dak. James sliep in de slaapkamer, de andere zending in de woonkamer. De keuken en badkamer waren buitenshuis. Niemand in hun woonplaats, ook James en zijn vriend niet, had elektriciteit of stromend water. Om hun telefoon op te kunnen laden, moesten ze 10 pesos (nog minder dan een euro) betalen om 's nachts een generator te gebruiken. De burgemeester van het dorp woonde in dezelfde straat.

Op het eiland woonden vooral niet-christenen. Er woonden wel wat christenen op het eiland en als zending was het James' taak contact te leggen met voormalige adventisten. Het was de bedoeling dat hij hen een bezoekje bracht en hun geloof weer nieuw leven zou inblazen. Het echtpaar naast hen dat over de vreemde geesten had verteld, behoorde tot een andere christelijke denominatie. Al waren ze geen adventisten en vielen ze dus niet onder het publiek waarvoor hij gekomen was, toch boden James en zijn vriend hen Bijbelstudies aan. Maar het echtpaar wilde er niets van weten. Ze weigerden zelfs een religieuze flyer.

En dus besloten James en zijn vriend hun dagelijkse overdenkingen met de burens te delen. Als de muren van het huis zo dun waren dat de burens 's nachts vreemde geluiden konden horen, dan zouden de burens ook hun ochtend- en avondwijdingen kunnen horen. Het huis van de burens had eveneens dunne muren; de twee zendingen wisten precies wanneer het echtpaar wakker was. Daar pasten ze hun Bijbellezingen op aan. Als ze zongen, zongen ze vanuit hun tenen. Als ze uit de Bijbel lazen, spraken ze zo hard dat een menigte hen kon horen. James bad dat het echtpaar zich zou bekeren.

Maanden verstreken en James merkte niets vreemds op aan zijn huurhuis. Hij voelde totaal geen vreemde aanwezigheid als hij alleen was. Hij hoorde geen vreemde geluiden. Hij hoorde geen vreemde geluiden. 's Nachts hoorde hij alleen de krekels, kikkers en andere nachtelijke dieren die God had geschapen. Een jaar lang baden James en zijn vriend voor voormalige adventisten. Ook brachten ze tijd met hen door. Ze konden hun geluk niet op toen ze een kleine geloofsgemeenschap zagen ontstaan.

Dopelingen waren geen deel van zijn opdracht als zending, maar aan het einde van hun verblijf, vroegen twee jonge mensen aan James en zijn vriend om hen te dopen. James kon zijn oren niet geloven. Beide jonge mensen kwamen uit niet-adventistische gezinnen en hij dankte God dat Hij hun harten had aangeraakt. Wat het echtpaar naast hen betreft, kon James niet precies zeggen of het

enthousiaste zingen en het luide Bijbellezen effect hadden. Maar toen hij zich klaarmaakte om weg te gaan, smeekte het echtpaar hem te blijven.

‘Sinds jullie tweeën hier zijn komen wonen, slapen wij vredig’, zei de man. ‘Blijf alsjeblieft’, zei de vrouw. Op dat moment realiseerde James zich dat God aan hun harten klopte.

Bid voor de geweldige mensen op de Filipijnen, vooral voor de mensen in afgelegen gebieden die nauwelijks te bereiken zijn. Bid voor de zendelingen die hen de levensreddende waarheid proberen te brengen. James reisde naar het eiland als onderdeel van het 1000 Missionary Movement, een organisatie die deel uitmaakt van de Zuid-Aziatische en Stille Oceaan-divisie, die ook dit kwartaal de dertiende sabbatopbrengst ontvangt. De 1000 Missionary Movement streeft er jaarlijks naar 1000 zendelingen op te leiden en uit te zenden in de divisie. Het hoofdgebouw van de 1000 Missionary Movement, waar James werd opgeleid tot zending, ligt vlak bij de hoofdstad van de Filipijnen, Manila, dankzij een dertiende sabbatcollecte in 1996. Dank u wel dat u de Zuid-Aziatische en Stille Oceaan-divisie rijkelijk zult steunen tijdens de dertiende sabbatcollecte op 28 juni.

Zo veel regeltjes!

Indonesië, 31 mei

Febiola

Febiola's leven was al een tragedie nog voordat ze in Indonesië geboren werd. Haar moeder was drie maanden in verwachting van haar toen haar vader stierf. Toen ze achttien werd, stierf haar moeder. Twee jaar later overleed haar oma. Ze had de meeste moeite met de dood van haar oma. Febiola had bijna haar hele leven bij haar oma gewoond en ze kon zich geen leven voorstellen zonder haar.

Febiola volgde een opleiding tot verpleegster toen haar oma overleed. Ze woonde in een studentenhuus op de Klabat Universiteit. Ze had, op aanraden van haar oudere zus, voor deze universiteit gekozen. 'Er is een studentenhuus', zei haar zus. 'Daar zijn wel een paar regels natuurlijk, maar regels zijn goed'.

Febiola was daar nog niet zo zeker van. De universiteit had wel héél véél regels. Het overweldigde haar na het leven bij haar oma. Febiola voelde zich compleet aan banden gelegd!

Één regel luidde dat de studenten in het studentenhuus 's ochtends en 's avonds bij de wijding aanwezig moesten zijn. Een andere regel vereiste dat studenten elke sabbat de erediensten bezochten in de kerk van de universiteit. Febiola wilde niets van God of de Bijbel weten. Ze beklagde zich bij haar zus.

'Hou vol', reageerde haar zus. 'Je zal er geen spijt van krijgen. Regels zijn goed'. Nog steeds was Febiola daar helemaal niet zo zeker van. Toch besloot ze de universiteit een kans te geven.

In het studentenhuus deelde Febiola haar kamer met drie adventistische kamergenootjes en ze nodigden haar uit om God met elkaar in hun kamer te aanbidden en tot Hem te bidden. Ook vroegen ze haar op vrijdagavond de sabbat met hen te openen.

Febiola vond het maar niks dat ze verplicht naar de ochtend- en avondwijdingen moest in het studentenhuus. Ook de sabbatdiensten in de kerk stonden haar tegen. Ze begreep niet wat haar kamergenootjes bezielde dat ze nog eens extra diensten wilden houden in hun slaapkamer. Het maakte haar nieuwsgierig.

'Waarom moeten we God op sabbat aanbidden?', vroeg ze haar kamergenoten. 'Als je graag wilt weten waarom we op sabbat naar de kerk gaan, moet je de predikant om uitleg vragen', antwoordde één van haar kamergenoten. Febiola zei dat ze er nog helemaal niet klaar voor was de Bijbel te bespreken met een predikant.

'Het maakt niet uit als je je daar niet prettig bij voelt', zei de kamergenoot. 'Je moet zes godsdienstlessen volgen op de universiteit. Daar leer je ook meer over de sabbat.'

Alle studenten aan de Klabat Universiteit waren verplicht zes godsdienstlessen te volgen. Tijdens die lessen kreeg Febiola antwoord op haar vraag over de sabbat. Na afloop van de laatste les, over het boek Openbaring, vroeg ze de leraar om meer Bijbelstudies.

Het volgende semester gingen de Bijbellessen dan ook volledig de diepte in. De decaan van het studentenhuis, Delly, en haar man, bestudeerden de Bijbel met haar. Na verloop van tijd besloot Febiola Jezus aan te nemen als haar persoonlijke Verlosser. Ze gaf Hem haar hart en liet zich dopen.

In de maanden na haar doop heeft een nieuwe vreugde haar hart vervuld. Hoewel ze haar vader, moeder en oma heeft verloren, kreeg ze er een nieuwe familie bij op de universiteit. De decaan van de universiteit en haar man zijn als ouders voor haar, haar kamergenootjes zijn als zussen. Ook voelt ze zich helemaal niet meer beperkt door de regels van de universiteit. 'Nu weet ik dat de regels voor mijn eigen bestwil zijn', zei ze met een glimlach op haar gezicht.

Het Edelweiss studentenhuis, waar Febiola woont op de Klabat Universiteit in de buurt van Manado, Indonesië, is gebouwd dankzij een dertiende sabbatcollecte in 1981. Febiola is één van de vele jonge vrouwen die de decaan van de universiteit en haar man tot de doop hebben begeleid. Onder Gods zegen zal de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal dezelfde langdurige impact hebben als de collecte voor de Klabat Universiteit zo'n 44 jaar geleden. Dank u wel dat u veel wilt schenken tijdens de dertiende sabbatcollecte op 28 juni.

Inktvis of hondenvlees?

Indonesië, 7 juni

Jhon

In Indonesië had Jhon een paar drukke weken voor de boeg. Als predikant van een zondagvierende gemeente in Papua, had hij net een reeks lezingen gegeven op het ene eiland en was hij op weg naar huis voor de volgende lezingenserie. Oorspronkelijk zou hij met het vliegtuig reizen, maar het vliegtuig zat helemaal vol. En dus kocht hij een kaartje om de drie dagen durende overtocht met de boot te maken. Dat besluit zette zijn leven op zijn kop.

Jhon kocht het goedkoopste kaartje op het laagste dek, een lange gang waar talloze passagiers op elkaar gepakt de nacht doorbrachten. Overdag spraken ze veel met elkaar. Jhon was in gesprek met een vrouw naast hem. Uit vriendelijkheid bood Jhon haar een deel van zijn maaltijd aan. Ze schudde haar hoofd terwijl hij haar het plastic bakje met gestoomde inktvis en een beetje olie eroverheen voorhield.

‘Sorry’, zei ze. ‘Ik eet dat niet’. Jhon dacht dat de inktvis haar tegenstond, en dus pakte hij een ander plastic bakje. Er zat hondenvlees in dat hij van een straatverkoper had gekocht voordat hij het schip in ging. Maar ook dat wilde de vrouw niet. ‘Dat eet ik ook niet’, zei ze. Jhon begreep het niet goed. ‘Waarom eet je deze maaltijden niet?’, wilde hij weten. ‘Ik ben adventist’, legde ze uit.

Jhon wist alleen dat hij een adventistische student les had gegeven op een zendingsschool voordat hij predikant geworden was. Maar hij respecteerte de wens van de vrouw om trouw te zijn aan wat ze geloofde. Daarom borg hij het voedsel op en praatten ze over wat anders. Hij ontdekte dat ze Ingrid heette.

Toen Jhon het schip in was gegaan had hij niemand gezegd dat hij predikant was. Nu wonen er voornamelijk christenen op Papua en de Indonesiërs die er wonen hebben een traditie voordat ze de zee opgaan. Op zeker moment tijdens de reis stelt de kapitein van het schip altijd de vraag: ‘Is er een predikant aan boord van dit schip? We willen je vragen voor ons te bidden en een kerkdienst te leiden.’

Op de laatste dag van Jhon’s reis kwam het verzoek van de kapitein. Jhon liet van zich horen en ging de reizigers voor in gebed en aanbidding. Het verbaasde Ingrid dat hij predikant was en ze wist niet goed of ze wel contact met hem wilde. Na de ontscheping stond Jhon er echter op dat ze telefoonnummers uitwisselden. Toen hij haar vroeg wanneer hij haar weer zou zien, nodigde ze hem uit naar de Adventkerk te komen.

De daaropvolgende maand zat Jhon elke sabbat met haar in de kerk. Daarna gebeurde er iets vreemds. Het voelde niet langer goed God op zondag te aanbidden. Zijn ongemak werd zo groot dat hij allerlei excuses verzon om niet te hoeven preken in zijn kerk. Toen hij zijn kerk vertelde dat hij overwoog adventist te worden, kreeg hij een hogere positie aangeboden met een hoger salaris.

Dat deed hem niets. Door de Bijbel te bestuderen was hij ervan overtuigd geraakt dat de sabbat van de zevende dag de juiste dag was om God te eerbiedigen. Ook geloofde hij in het verbod van de Bijbel onrein vlees te eten zoals inktvis of hond. Drie jaar na hun bootreis trouwden Jhon en Ingrid.

Inmiddels is Jhon bijna klaar met zijn theologie-opleiding aan de *Klabat University* op Sulawesi. Hij is er ontzettend blij mee dat Ingrid zijn eten weigerde. Door haar getuigenis ontdekte hij de sabbat van de zevende dag. Hij verheugt zich erop naar Papua terug te keren en anderen te leren over de HEER van de sabbat.

In dit kwartaal helpt een deel van de dertiende sabbatcollecte het evangelie te verspreiden in Jhon's thuisland, Papua. De opbrengst is bestemd voor de aanbouw van klaslokalen, een administratiegebouw, een bibliotheek en een auditorium voor de Papua Adventist Theology College in Nabire, Papua. De Klabat University, waar Jhon studeert op Sulawesi, heeft ook in 1981 de dertiende sabbatcollecte ontvangen. Dank u wel dat u van plan bent veel te geven op 28 juni zodat we het evangelie kunnen blijven verkondigen in Indonesië.

Bidden voor het dorp zonder kerk

Indonesië, 14 juni

Jerry

Als jonge jongen reisde Jerry van dorp tot dorp met zijn vader om kerkleden te bezoeken op het Indonesische eiland Papua. Zijn vader, een adventistische predikant, hield af en toe halt bij een dorp waar geen Adventkerk te vinden was. 'Lieve God', bad vader dan. 'Zegen dit dorp alstublieft door het op een dag een Adventkerk te schenken.' Jerry zag met eigen ogen dat God die gebeden beantwoordde. In één dorp werd de kerk vijf jaar na vaders gebeden gebouwd. In een ander dorp duurde het twintig jaar.

Jerry volgde in zijn vaders voetsporen en werd predikant in Papua. Toen hij op een keer kerkleden bezocht rondom het Sentani-meer, bemoedigde het hem hoeveel kerken erbij gebouwd waren in de dorpen. Precies waar zijn vader jaren geleden zo om gebeden had. Tot hij een klein dorpje zag aan het Sentani-meer zonder een Adventkerk en geen enkele adventist. Zijn kleine bootje voer langs het dorpje Yoboi, toen hij op weg was naar een ander dorp waar kerkleden woonden.

Jerry dacht aan zijn vaders gewoonte voor dorpen te bidden waar geen kerk stond en hij vroeg de schipper even te stoppen. Hij wilde voor Yoboi bidden. Terwijl hij zijn hoofd boog, zei hij: 'Lieve God. Zegen dit dorp alstublieft door het op een dag een Adventkerk te geven.' Pas veel later kreeg hij te horen wat er toen gebeurde.

Een welgestelde inwoner van het dorp was, na Jerry's gebed, op weg naar Israël om twee maanden lang door het heilig land te reizen. De man, die Thonce heette, keek uit het raam van zijn hotel in Jeruzalem terwijl de zon onderging. Wat was het ineens stil op straat. Een sirene loeide en bussen haastten zich naar hun standplaatsen. Toen werd het doodstil.

Thonce keek op zijn horloge en zag dat het vrijdagavond was. Toen realiseerde hij zich dat de Joodse mensen niet werkten op de sabbat. Hij dacht aan een paar collega's van hem in Papua. Ook zij waren adventisten en werkten niet van zonsondergang op vrijdagavond tot zonsondergang op zaterdag. Dan hielden ze de sabbat. Hij vroeg zich af: 'De Adventkerk houdt dezelfde dag als het volk Israël. Waarom doet mijn kerk dat niet? Mijn kerk beweert ook de God van Israël te aanbidden.' Thuis zou hij dat uitzoeken, zei hij tegen zichzelf.

Terug in Papua ging hij naar een adventkerk in een nabijgelegen dorp en ontdekte dat er lezingseries gehouden werden. De predikant van de kerk, Jerry, nodigde Thonce uit te blijven. Tijdens die bijeenkomsten werden al Thonce's vragen over de sabbat beantwoord. Hij besloot de sabbat te houden, en hij en zijn vrouw werden adventisten.

Niet lang na hun doop ging Jerry bij hen op bezoek in Yoboi en hielp hij hen thuis kerkdiensten te houden. Het was een antwoord op zijn gebeden. Zo zette hij het goede werk van zijn vader voort. 'Ik ben zo dankbaar voor het voorbeeld dat mijn vader mij gaf', zei Jerry Jacobs. Hij is nu predikant van de Adventkerk in de *Klabat University*. Laten we ervoor blijven bidden dat een Adventkerk op een dag haar deuren zal openen in dit dorpje.'

Bid alstublieft voor het dorp Yoboi in Papua, Indonesië. Bid dat het evangelie het hele eiland bereikt en dat er meer kerken worden gebouwd. In dit kwartaal helpt een deel van de dertiende sabbatcollecte het evangelie te verspreiden in Papua door klaslokalen te bouwen, een administratiegebouw, een

bibliotheek en een auditorium voor de Papua Adventist Theology College. De universiteit is nu in Nabire gevestigd nadat een overstroming in 2019 de voormalige campus in een ander deel van Papua verwoestte. Nu komen de studenten samen in klaslokalen die gehuurd worden van een adventistische academie. Dank u wel dat u veel wilt geven tijdens de dertiende sabbat om predikanten en Bijbelwerkers op te leiden via deze universiteit.

Wonder in de jungle, deel 1

Indonesië, 21 juni

Armi

Een klein meisje, een leerling van de zendingsschool in de jungle, vertelde haar meester, Armi, over een moeder die niet kon lopen. Armi was niet naar de bergen van Papua, Indonesië, gekomen om iemand te genezen. Hij was geen dokter en wist niet veel van medicijnen af. Hij was een zendeling die naar de zendingsschool gekomen was om kinderen te leren over Jezus, de Meesterdokter. Maar zijn hart werd geraakt toen hij hoorde over de moeder die niet kon lopen. Hij en een andere zendeling besloten de acht-uur-durende bergbeklimming te maken om de vrouw te bezoeken in het afgelegen dorp.

Armi en zijn vriend troffen de vrouw in een kleine plaggenhut. Huilend van de pijn lag ze op haar bed. Haar rechterknie lag open en de wond was gezwollen. Armi en zijn vriend begrepen niet goed wat ze bedoelde. Ook zij begreep niet goed waar ze het over hadden. Ze spraken in een ander dialect. Met behulp van handgebaren legde de moeder uit dat ze zeven jaar geleden uit een boom gevallen was en sindsdien bedlegerig was. Het dorp lag zo veraf dat een dokter of een ziekenhuis geen optie waren. Na haar val had haar man haar in de steek gelaten en was ze alleen achter gebleven met de zorg voor hun vier kinderen.

De moeder was blij dat ze gekomen waren. Ze was ten einde raad geweest. Het was wel duidelijk dat ze haar nieuwe hoop vestigde op Armi en zijn vriend. 'Help me weer te kunnen lopen', smeekte ze. Armi en zijn vriend stapten de hut uit. Ze moesten de Meesterdokter raadplegen. 'Heer, geef ons wijsheid alstublieft', zei Armi. 'Help ons te zien hoe we deze vrouw kunnen helpen, al hebben we er weinig verstand van.'

Terug in de hut maakten Armi en zijn vriend de wond zorgvuldig schoon. Het zweet droop van hun gezichten; ze waren bang de wond alleen maar erger te maken. Toen de burens ook een kijkje kwamen nemen, wisten Armi en zijn vriend helemaal niet meer hoe ze het hadden. Hun leven kon wel eens in gevaar zijn, nu de burens hen nauwlettend in de gaten hielden. Tot Armi de vrouw over Jezus vertelde. 'Maar één Persoon kan u genezen', zei hij, gebarend om zich verstaanbaar te maken. 'Jezus is die Persoon'.

De moeder had nog nooit over Jezus gehoord. Niemand van de burens had ooit over Jezus gehoord. Zij waren mystici. 'Ik ken uw Jezus niet', zei de moeder. 'Maar ik sta open voor een iedereen die mij kan genezen.' Nadat ze de wond hadden gereinigd, gaf Armi haar de enige homeopathische geneesmiddelen die zijn rugtas rijk was: houtskool en vitamine C. Daarna nodigde hij de moeder en burens uit met hen te bidden. Toen hij zijn ogen weer opende, zag hij dat de moeder en burens allemaal in tranen waren. Hij raakte in paniek: wat had hij verkeerd gedaan? De burens, die zijn dialect ook niet spraken, legden uit dat zijn gebed hun harten raakte.

'Het leek wel alsof uw gebed verstaanbaar werd gemaakt', zei er één. 'We voelden dat er iemand aanwezig was terwijl u bad', zei een ander. Daarna draaide Armi zich om en zag hij het gezicht van de moeder. Het was een wereld van verschil. Waar eens pijn en lijden te zien was, straalde ze nu van blijdschap en vrede. Armi beloofde een week later terug te komen om te zien hoe ze het maakte. Acht uur later waren Armi en zijn vriend weer thuis. Tijdens hun wandeling baden ze. Hoe konden ze telefoneren om de medische hulp te krijgen die de moeder nodig had? Waar hadden ze bereik? Ze woonden in de bergen en hun telefoons waren al maanden buiten bereik geweest.

Bid alstublieft voor de mensen in Papua, Indonesië, die onbereikbaar blijven. In dit kwartaal is een deel van de dertiende sabbatcollecte bestemd voor de bouw van klaslokalen, een administratiegebouw, een bibliotheek en een auditorium voor de Papua Adventist Theology College. Noodgedwongen verhuisde de universiteit naar Nabire nadat een overstroming in 2019 de voormalige campus vernietigde. Nu komen studenten samen in gehuurde lokalen op een adventistische campus. Dank u dat u veel wilt geven tijdens de dertiende sabbatcollecte volgende week om de universiteit te steunen. Volgende week hoort u het vervolg op Armi's verhaal.

Dertiende sabbat: wonder in de jungle, deel 2

Indonesië, 28 juni

Armi

Vorige week: Armi, een zendeling en onderwijzer op een zendingsschool in Papua, Indonesië, had een acht-uur-durende wandeling gemaakt om een alleenstaande moeder te helpen. Zeven jaar geleden was ze uit een boom gevallen en sindsdien kon ze niet meer lopen. Hij en een zendingsvriend vertelden de moeder dat Jezus, de Meesterdokter, haar enige hoop was. Daarna baden Armi en zijn vriend voor een telefoonsignaal. Ze hadden urgente medische hulp nodig om het been van de moeder te behandelen. Maar ze woonden te midden van een bergachtige jungle en hadden al maanden geen telefonisch bereik gehad.

Tot er een wonder gebeurde. Slechts een paar dagen nadat hij de moeder had bezocht, ging Armi's telefoon. Hij en zijn vriend bezochten juist de uithoeken van Papua, Indonesië. Armi dacht eerst dat het alarm op zijn telefoon afging en negeerde het geluid. Maar de telefoon bleef afgaan. En dus haalde hij het voorwerp uit zijn broekzak en zag hij dat hij een e-mail had ontvangen. Hij had bereik op zijn telefoon!

Meteen boog Armi zijn hoofd en bad: 'Heer, dank U, DANK U! Help me de juiste persoon te bellen die me precies kan vertellen hoe ik deze moeder moet behandelen.' Armi zocht snel zijn contacten af, bang dat het telefoonsignaal het zou begeven. Daar had hij het nummer van een vriendin die verpleegster was. Hij belde haar. De oproep werd doorgeschakeld!

Armi omschreef wat er aan de hand was en de verpleegster adviseerde hem hoe hij de wond op de rechterknie van de moeder moest schoonmaken. Ook raadde ze Armi aan ontstekingsremmende antibiotica mee te nemen vanuit zijn huis in de bergen en de moeder de tabletten te geven. Het telefoongesprek duurde maar twee minuten. Daarna verdween het signaal. Maar het was precies genoeg geweest om het kostbare advies te krijgen.

Twee maanden lang bezochten Armi en zijn vriend de moeder wekelijks in haar plaggenhut. Elke keer reinigden ze de wond en gaven ze haar antibiotica tegen de infectie die haar knie zo opgezwollen maakte. Ook spoorden ze haar aan regelmatig te bidden. 'Tot wie moet ik bidden?', had ze de eerste keer gevraagd. 'Bid tot Degene Die Jezus heet', antwoordde Armi.

Ze kende Jezus totaal niet en Armi gebruikte Bijbelverhalen om Hem aan haar voor te stellen. Terwijl hij haar wond reinigde, vertelde hij hoe Jezus de zieken genezen had en de blinden hun zicht had teruggegeven. Buren kwamen ook een kijkje nemen en luisterden naar de verhalen.

Met het verstrijken van de weken werd de zwelling langzaamaan minder en genas de wond. Armi en zijn vriend waren God ongelooflijk dankbaar. Alle vorderingen gingen hun medische vaardigheden verre te boven. Daarna hadden de twee zendingen verplichtingen in andere delen van Papua en konden ze de moeder een maand lang niet bezoeken. Toch stuurden ze hun leerlingen van de zendingsschool erop uit om haar gezond voedsel en medische hulpmiddelen te brengen.

Toen de zendingen eindelijk weer de acht uur naar haar dorp konden lopen, zagen ze haar buiten haar plaggenhut staan. Armi begon te huilen. Hij kon zijn ogen niet geloven. De moeder die zeven jaar lang niet had kunnen lopen, stond buiten haar hut, leunend op een wandelstok. Terwijl hij en zijn

vriend dichterbij kwamen, nam ze een paar aarzelende stapjes in hun richting met behulp van haar wandelstok.

Ook Armi's vriend schoot vol. 'Hoe is dit mogelijk?', zei hij. Met z'n drieën zaten ze in de hut. Het gezicht van de moeder straalde van vreugde en gezondheid terwijl ze sprak. 'Ik bleef bidden en de pijn ging weg', zei ze, terwijl ze druk gebaarde met haar handen om zich verstaanbaar te maken. 'Ik geloof dat dit dankzij Jezus is. Al begrijp ik niet wie Hij is, ik ben zo blij dat ik Hem dankzij jullie heb leren kennen.' 'Hier blijft het niet bij', antwoordde Armi. 'Als je gelooft dat Jezus je genezen heeft, moet je blijven geloven en Hem gehoorzamen.'

Een maand later had de moeder haar wandelstok niet meer nodig. Ze had nog wat beperkingen, maar ze kon haar normale bezigheden in huis en in haar moestuin weer oppakken. De burens stonden versteld. Ze begonnen met haar mee te doen als ze tot Jezus bad. Kort voordat Armi's zendingswerk in Papua erop zat, ontmoette hij de moeder nog een laatste keer. Ze vertrouwde hem toe dat ze zich niet langer prettig voelde bij de godsdienst die ze vroeger aanhing.

'Mag ik bij jouw kerk komen?', vroeg ze. 'Je bent van harte welkom, moedertje', antwoordde Armi. 'Maar onze kerk is zo ver weg. Hoe kan je ooit die acht uur lopen?' 'Jezus heeft mij genezen', zei ze. 'Ik moet Hem aanbidden. Hij heeft me geholpen opnieuw te kunnen lopen en ik zal naar de kerk wandelen om Hem te eren.' De moeder maakte de lange wandeling en vanaf die tijd is ze elke sabbat trouw naar de kerk gegaan. Ook heeft ze al haar vier kinderen naar de zendingsschool gestuurd.

Tot Armi's verbazing gingen niet alleen haar kinderen naar de school, de andere dorpskinderen volgden hun voorbeeld. De burens hadden de kracht van Jezus met eigen ogen gezien en ze wilden dat hun kinderen Hem ook leerden kennen. 'Wat voor mij onmogelijk is, is mogelijk voor God', zei Armi. 'Ik bid dat de moeder trouw blijft in haar geloof.'

De dertiende sabbatcollecte gaat naar Papua om nieuwe klaslokalen te bouwen, een administratiegebouw, een bibliotheek en een auditorium voor Papua Adventist Theology College. Nadat een overstroming de voormalige campus in 2019 verwoestte was de universiteit gedwongen naar een ander deel van Papua te verhuizen. Studenten komen nu samen in gehuurde klaslokalen van een adventistische school. De dertiende sabbatcollecte van vandaag helpt ook bij twee projecten in Myanmar – een kleuterschool en een gemeenschapscentrum – en bij een gezondheidscentrum in Brunei. Dank u dat u veel wilt geven.